

Mooi, maar afstandelijk

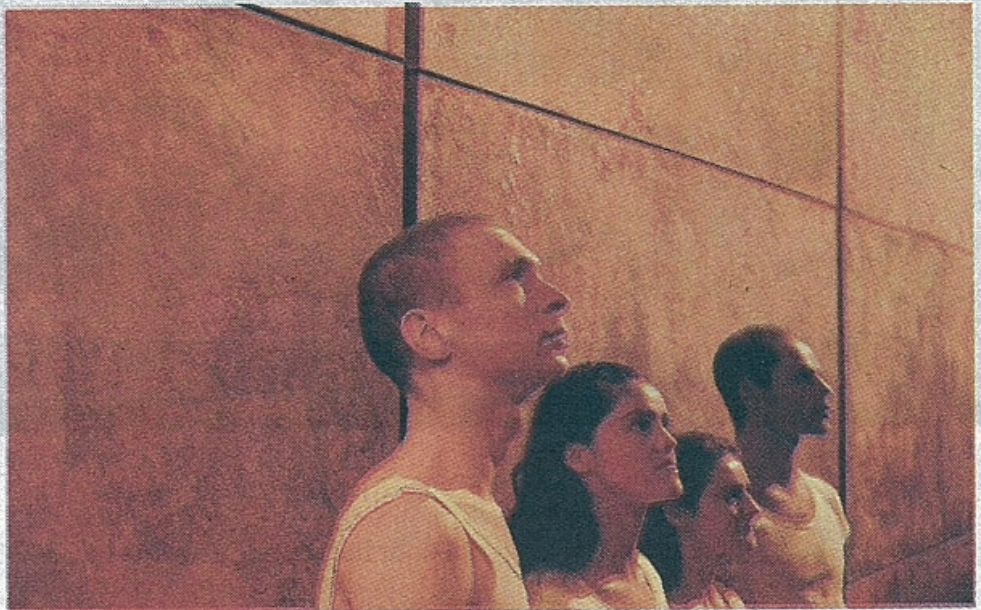
Boukje Schweigman en Theun Mosk kiezen voor traditie

THEATER *Hoek*, van Boukje Schweigman en Theun Mosk. Gezien 19/1/07 in Frascati, tournee t/m 9/3. Meer info op www.schweigmanmosk.nl

Een nieuwe voorstelling van regisseur/mimer Boukje Schweigman en vormgever Theun Mosk is altijd iets om naar uit te kijken. Samen maakten ze inmiddels vijf veelgeprezen en bekroonde mimevoorstellingen, die je blijven vanwege hun ongewone intimiteit, hun heldere beelden en hun poëtische kracht. Maar zelfs de fantasierijkste theatermakers maken wel eens een tegenvallende voorstelling en met *Hoek* is dat helaas het geval.

Vergis u niet: een mindere voorstelling van Schweigman en Mosk is nog altijd het aanzien waard. Alleen al het beginbeeld: uit het donker wordt tergend langzaam een tableau zichtbaar, vier figuren in een kluwen in de diepste hoek van het decor, twee enorme wanden van prachtige, licht roestende metalen platen. De spelers komen tot leven, maken zich los van elkaar en verkennen de ruimte tussen de wanden.

De wanden blijken beweeglijk en de hoek ertussen wordt groter en kleiner. Aan de binnenkant voelen de spelers zich veilig en geborgen, als het decor beweegt en de punt naar de zaal gericht is, staan ze ineens aan de buitenkant en worden ze verdedigend en actief. Wanneer de muur over de volle breedte van het toneel langzaam naar het publiek toe beweegt en de spelers voor zich uit veegt, is dat een overweldigend moment.

'Hoek': (vlnr) Toon Kuijpers, Ibelisse Guardia Ferragutti, Marcia Bujaki en Fabián Santarciel de la Quintana. FOTO JOCHEM JURGENS

Als die wand vlak voor het publiek stilstaat, richten de spelers zich op en onderzoeken het publiek. Het is een moment van verwondering en naïviteit. Vooral Toon Kuijpers kan knap een verbaasde leegte in zijn blik leggen. Als een intelligent dier kijkt hij de toeschouwers aan.

De makers kozen voor *Hoek* een iets traditionelere vorm van theater dan in hun eerdere voorstellingen. In *Klep en Ruim* werd het publiek rondgereden in een bakje en bij *Wervel* moest je als bezoeker een rare monnikspij aantrekken. Mosk bouwde vaak met doeken intieme plekken met weinig onderscheid tussen podium en publiek. Als toeschouwer word je op die manier uit je normale doen gebracht en bekijk je de voorstelling opener en directer.

Het nadeel was dat die voorstellingen altijd maar door heel weinig mensen bezocht konden worden, zodat binnen het groeiende leger Schweigman-fans altijd gevochten moet worden om toegangskaartjes.

Vergeleken daarbij is *Hoek* is een conventionelere mimevoorstelling voor een groter publiek, die geen buitengewoon avontuurlijke instelling vraagt. Wellicht blijft ze daarom zo erg op afstand. De ruimte voor associaties en de directheid die Schweigmans werk zo kenmerken, zijn in *Hoek* nauwelijks aanwezig.

De keuzes van Schweigman en Mosk zijn begrijpelijk, maar misschien gaat daarmee hun unieke kwaliteit verloren.

SIMON VAN DEN BERG